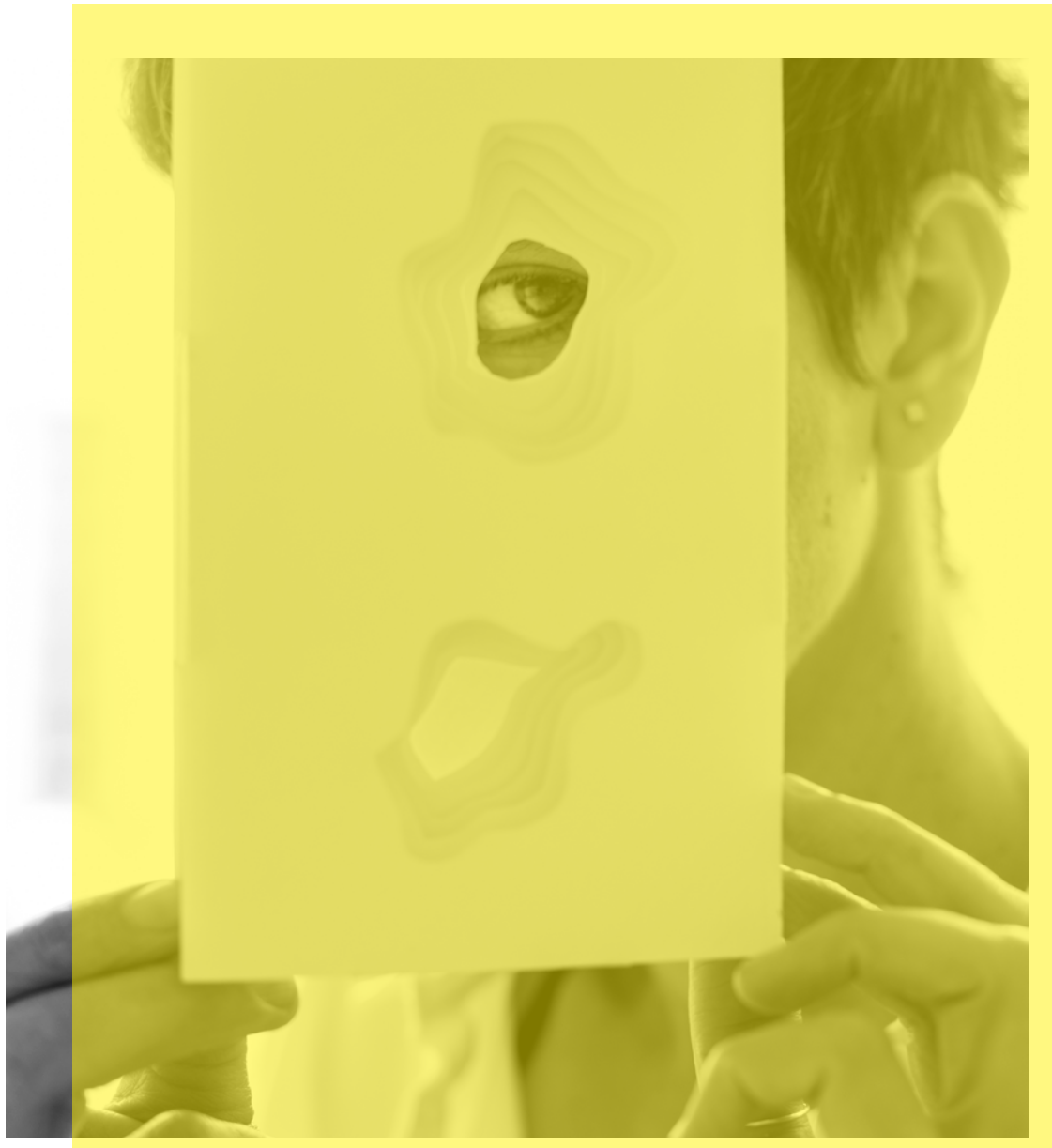

Nermin Er'in ev atölyesi

Nazlı Pektaş

Fotoğraf: Elif Kahveci

Sanatçı atölyesinde vakit geçirmek türlü hissi davet eder. Bir yandan sanatçının yaratma evreninin içine girip heyecanlanırsınız, bir yandan da eserlerin üretim sürecine tanıklık etmenin çağırıldığı ayrıcalıklı gururu sahiplenirsiniz. Bu dizide ziyaret ettiğimiz atölyelerin bir kısmı aynı zamanda sanatçıların eviydi. Atölye evlerde olduğunuz vakit; heyecanla birlikte sahiplendiğiniz gurur evin yüklendiği anlamlarla yoğrularak sizi sarar. Bundan sonra sese çevireceğiniz her görüntü içerden dışarıya, sızmaya çalışır.

Nermin Er'in Teşvikiye'deki atölyesi de aynı zamanda onun evi ve evreni. Burası öyle bir yer ki; hem Nermin Er bu evrenin içinde, hem de atölye-ev, sanatçının kendinde. Bu iç içe geçme durumu öteden beri sanatçının üretimine de yansıyor. 2000'lerden günümüze Er'in üretimine baktığımızda karşımıza çıkan küçücük dünyalar bizi kâh gülümsetiyor kâh gözlerimizde buruk bir tat bırakıyor.

Nermin'in hayal gücünden bize ulaşanlar, gerçekler ve düşler arasında, ışık ve gölgeler vasıtasıyla çoğunlukla kağıttan kesilirler. Nermin'in elleriyle yonttuğu, en kısa yoldan söylemek gerekirse, el emeği kağıt işleri, hikayelerini sanatçının elleri ile gözleri arasında bir yerde örerler. Nermin Er'in ışıkla nefes alan çalışmaları, uzunca bir süredir bir uçtan bir uca ışığı sahiplenen evinde kağıttan doğmaktalar. Kağıt heykeller/işler; birbirine yaslanmış apartmanlarına bakan geniş camlı, küçücük bir atölyede -ışıklı bir kutu da demek mümkün- makas, bisturi, maket bıçağı gibi kesici aletlerin kağıttaki sesi eşliğinde İstanbul'un ışığıyla biçimlerine kavuşurlar.

Nermin Er'in ışıklı kutu atölyesinde; masasına, kutulara, pencerenin içine, evinin farklı köşelerine ve en sonunda sergiye yerleşen hayal gücünün kahramanları içerden dışarıya, dışardan da içeriye akan hayatın kesikleridir. Nermin'in ev-atölyesinde, ben de hayal etmeye meylettim. Atölyenin eve dahil olma biçimi, evin de atölyeye kattığı tat, orada olan yazarın da yaratma isteğine dokunmuyor değil. Ya da hikayeler kurma isteğine diyelim... Nermin'e soruyorum bu sahnelerin bir kitabı olacak mı? Yanıtıyor: "Bir gün yazacağım."

Bu ev-atölyenin pek çok köşesinde anılar, oyuncaklar, bitkiler, farklı seyahatlerden alınmış türlü objeler, çiçekler, kitaplar, resimler ve Nermin'in öbür dünyam dediği dünyasından örnekler var. Nermin Er, Mimar Sinan Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü mezunu. Uzun yıllar hem öğrenciyken hem de sonrasında animasyon yapmış, karakterler tasarlamış. Medyada gördüğümüz pek çok markanın karakteri Nermin'in ellerinden çıkma. Hatta yönetmenliğini yaptığı bir de sinema filmi var. Türkiye'deki ilk kukla çocuk filmi, *Rimolar ve Zimolar: Kasabada Barış*. Tabii bütün bunlar olurken kağıt kesmeye de hiç ara vermemiş. Öbür dünyam dediği bu dünyadan sanatçıya akan mizah ve oyun, kağıt kesme ritüeliyle birleştiğinde penceresinden ona bakan kent ve içinden çıktığı hayat; incelikli bir duyarlılıkla hayal dünyasını çerçevelemekte. Ya da sanatçının son solo sergisine verdiği isimle *Aynı Anda Başka Bir Yerde* olma ihtimalini sahiplenmekte. Heykele dönüşen kağıtlar, onları kesmek ve birleştirmek Nermin için bir ritüel. Bu ritüel için bol ışık sessizlik ve temiz bir ortam gerekli. Çünkü Nermin'in ana malzemesi beyaz kağıt. İki masa, kağıtlar, kesme plastiği, küçük işlerini biriktirdiği kutular ve aletler... Hepsi kendi içlerinde belirli bir düzende göreve hazırlar. Bu küçücük ışıklı kutu, bu iş için gerekli konfora sahip. Evin, Nermin dışında iki de kedi sakini var, Viski ve Fıstık. Atölye dışında evin pek çok yerinde hakimiyetlerini ilan eden bu ikilinin içeri girmesi yukarıda saydığım sebeplerden yasak. Hal böyle olunca da atölyeye sızmak da onların hayali olarak kalmakta.

İşıkli bir kutu içinde ya da hareketli bir mekanizmada, çoğunlukla kağıt, bazen çimento, zaman zaman buluntu nesnelere kullanan sanatçının kağıt dışındaki ana malzemesi ışık. Biraz önce de söylediğim gibi bol ışıklı bu ev; ışığı gösteren/saklayan kesilmiş kağıtlar için bulunmaz bir vaha. Teşvikiye'deki bu atölye/evde dolaşırken; kutuların içindeki hayallerden evdeki hayale sızmak mümkün. Pencerelelerden yağan ışık, atölyenin uzandığı gökyüzü, geceleyin ışıklı beton kutulara dönüşen apartmanlar, küçük beyaz kağıtlar ve onların içinden çıkan kağıt işler, Nermin'in kedileri, oyuncaklar, duvarları ve rafları dolduran sanat eserleri ve objeler ile bu ev kağıtların içinden çıkan başka bir hayal ev. Son dönemde sanatçının işlerine dahil olan mürekkep, beyazın sahiplendiği boşluğa sürünerek içinden geçtiğimiz zamanlarla keşişip yeni bir dile dönüşüyor. Nermin'in elleri, kağıttan hikayelerini içinden geçtiğimiz gerçeklerle ışığın sonsuz bereketi eşliğinde bu atölye evde yontmaya devam ediyor.

**Nermin'e
soruyorum
bu sahnelerin
bir kitabı
olacak mı?
Yanıtlıyor:
“Bir gün
yazacağım.”**

